

Tavaszejedelem

Nagy László emlékére

*Tavaszejedelem, te nappal koronázott,
lovak, madarak ördögös ura.
Ha szólsz, megzendül a dérgyöngyös kozmosz,
szívemhez utak, puszták dörgölődznek
és szétfutnak a tájon, mint morajló, zöld árvíz,
és tűzvészként ragyognak, mint népmesei erdők.*

*Habos csillagoktól viselős gyümölcsfák
kitárt ajtóm előtt itt topognak.
Hozzák a hajnal fehér jegykendőjét,
a veszélyekből kimentett szerelmet.
Állok a szülőföld tiszta harangütésében,
az egyetlen-haza forró lábnyomodban állok.*

*Tavaszejedelem, te az örök ifjúság
zöld ágát vigyázó pátriárka,
közeledben a csodák mind megerednek:
égő taréjú kakast simogatok,
aranyport söprök róla, harmatos sötét éjjelt,
kezembe szegfűt adsz, hogy hazáig világítsak.*

*És nem múlik el a láz; zúgatja a tengert,
küszöbömig a holdas végtelent
elkíséri. Hallom a föld följajzott
szívverését, hallom a fényes szélben
zászlóként csattogó rügyet. Segíts, hadd borítson
lángba, virágba mindent ez a tündéri évszak.*

Van Gogh dühe

*Lángoló fehér hómező
a vászon: kiterített
fák, havakba temetkező
egek lebegnek*

*Ősmozzatként. A semmi fáj.
Allok a tárt űr előtt,
ömlik szobámba a homály
és megőrülök.*

*Megváltásért küzd a világ,
de lelkem néma, merev.
Lágy színek, új próféciák,
ti segítsetek!*

*Tobzódnak a lokál-vakok.
Zokogjatok szüntelen
s az ég havasán csak ragyogj
levágott fülem!*

GYŐRI LÁSZLÓ

Vadtorma

*Zirren-zörren a vadtorma.
Oda van hajdani zöld orma.
Vén kövön aluszik, bóbiskol.
Keseredik a gyökere, féreg vési.*

*Keseredik a gyökere, féreg vési.
Vén kövön aluszik, bóbiskol.
Oda van hajdani zöld orma.
Zirren-zörren a vadtorma.*

*Vén kövön aluszik, bóbiskol.
Keseredik a gyökere, féreg vési.
Zirren-zörren a vadtorma.
Oda van hajdani zöld orma.*